

Sygn. akt VI P 504/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2017 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : Aleksandra Ignacionek

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2017 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o ryczałty za nocleg

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda A. M. rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 2.700 złotych (dwa tysiące siedemset złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI P 504/15

UZASADNIENIE

Powód A. M. pozwem z dnia 6 lipca 2015r. skierowanym przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (uprzednio (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 48.750 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi: od kwoty 1.250 zł od dnia 15 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 września 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 października 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 marca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 maja 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 września 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 października 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 15 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.500 zł od dnia 16 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2.500 zł od dnia 15 marca 2014 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana spółka w okresie od 13 lipca 2012r. do 30 kwietnia 2014r. zatrudniała go na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w transporcie krajowym i międzynarodowym. Powód w ramach wykonywanych obowiązków służbowych wielokrotnie, w zasadzie bez przerwy, podróżował poza granicami kraju, choć zdarzało się, że podróżował także w Polsce. Z uwagi na fakt, że często były to podróże w odległe miejsca w Europie, wyjazdy trwały po kilka dni, czasem tygodni. W okresie tym pracodawca nie zadbał o to, by powód miał możliwość odpoczynku nocnego, a tym samym regeneracji w odpowiednich warunkach, w związku z czym, był zmuszony nocować w kabinie pojazdu. Powód wezwał pozwaną spółkę do zapłaty zaległych należności z tytułu ryczałtów za nocleg, jednocześnie wzywając ją do przedstawienia dokumentów oraz danych umożliwiających dokładne

wyliczenie roszczenia. Pozwany w ogóle nie ustosunkował się do przedstawionego wezwaniu żądania zapłaty. Wskazał jedynie, że dokumenty zostaną przesłane w najbliższym możliwym terminie, co jednak nie nastąpiło. Pismem z dnia 15 grudnia 2014r. zostało skierowane do pozwanej spółki kolejne wezwanie do zapłaty oraz przekazania dokumentów, które pozostało również bez odpowiedzi. Powód podał, iż nie dysponuje żadnymi dokumentami, czy danymi, na podstawie których mógłby we własnym zakresie dokonać stosownych wyliczeń. Pomimo wezwania pozwany nie przedstawił koniecznej dokumentacji, z której wynikałoby precyzyjnie ile noclegów i w jakim kraju odbył powód. Jednakże z informacji posiadanych przez powoda wynika, że w roku 2014 w okresie objętym pozwem przebywał w podróżach służbowych od 6 stycznia 2014 r. do 1 lutego 2014 r. oraz od 4 lutego 2014 r. do 28 lutego 2014 r.

W tym stanie rzeczy bazując na podobnych sprawach oraz na ilości noclegów w wymiarze miesięcznym, za które należy się zwrot ryczałtów na nocleg, przyjęto, że po przeliczeniu na złote, za każdy miesiąc należy się powodowi kwota 2.500 zł, za wyjątkiem lipca 2012 r., kiedy powód przepracował nieco ponad pół miesiąca i stąd żądana kwota w wysokości 1.250 zł. Na poparcie swojego roszczenia powód powołał się na orzeczenie Sądu Najwyższego w sprawie II PZP 1/14 z dnia 12 czerwca 2014r., oraz § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami, w myśl którego pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu określonego w załączniku do tegoż Rozporządzenia. Analogicznie ryczałt przysługuje także na podstawie Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Jednocześnie powód wskazał, iż z uwagi na fakt, że nie pamięta dokładnych dat zakończenia podróży służbowych, za wyjątkiem w/w, na korzyść pozwanego przyjęto, że każda z podróży kończyła się w ostatnim dniu miesiąca. W związku z tym żąda on odsetek liczoną jak w petitum pozwu. (k. 2-6)

Precyzując swoje stanowisko powód wskazał, że żądanie pozwu dotyczy okresu od lipca 2012r. do lutego 2014r. wraz z odsetkami opisanymi w treści pozwu. (k. 213)

W piśmie procesowym z dnia 13 maja 2016r. powód rozszerzył żądanie pozwu o kwotę 3.104,67 zł, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 51.853,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 693 zł od dnia 7 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 527,04 zł od dnia 16 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 103,50 zł od dnia 18 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 69 zł od dnia 23 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 246,06 zł od dnia 28 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 771,60 zł od dnia 22 września 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.290 zł od dnia 9 października 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 665,70 zł od dnia 20 października 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.430,69 zł od dnia 15 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.379,10 zł od dnia 2 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.058,81 zł od dnia 19 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.625,64 zł od dnia 3 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 691,99 zł od dnia 31 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.163,84 zł od dnia 15 marca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 913,25 zł od dnia 24 marca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.657,13 zł od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.456,25 zł od dnia 26 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.402 zł od dnia 15 maja 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 837,90 zł od dnia 28 maja 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 527,63 z od dnia 2 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.621,35 zł od dnia 22 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 719,55 zł od dnia 28 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.712,05 zł od dnia 13 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.686,65 zł od dnia 7 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 202,13 zł od dnia 10 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.426,19 zł od dnia 5 września 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.020,20 zł od dnia 12 września 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 961,38 zł od dnia 15 października 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.837,50 zł od dnia 21 października 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.365,77 zł od dnia 15 listopada 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.441,70 zł od dnia 5 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.099,66 zł od dnia 17 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.364,18 zł od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 246 zł od dnia 4 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.311,87 zł od dnia 5 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.355,75 zł od dnia 16 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 3.971,61 zł od dnia 15 marca 2014 r. do dnia zapłaty. (k. 541-543)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż w jego ocenie powództwo nie zostało udowodnione, ani co do zasady, ani co do wysokości, zaś kwoty należnych ryczałtów wyliczone na kwotę 2.500 zł miesięcznie nie znajdują żadnego uzasadnienia. W pozwanej spółce bowiem nie były wypłacane odrębne ryczałty za noclegi, wobec faktu, że powód, tak jak inni kierowcy, odbywali te noclegi w kabinie pojazdu. Powód kierował pojazdem marki V., które są wyposażone w komfortową kabinę ze specjalnym miejscem do spania i innymi udogodnieniami warunkującymi odbywanie odpoczynku w godziwych warunkach. Praca kierowcy w transporcie międzynarodowym łączy się oczywiście z pewnymi niedogodnościami, jednak ryczałt za nocleg ze swej natury ma stanowić zwrot poniesionych kosztów celem odbycia noclegu, nie zaś rekompensować te niedogodności. Powód wyraził zgodę na takie warunki pracy, nigdy ich nie kwestionował, nie domagał się zapewnienia mu miejsca w hotelu, nie przedkładał pozwanej żadnych rachunków za nocleg w hotelu, czy tym podobnym miejscu. Ponadto u pozwanego obowiązywał Regulamin Wynagradzania, z którym powód został zapoznany, a który stanowił o sposobie pokrycia kosztów wyżywienia pracownika i innych drobnych wydatków związanych z podróżą służbową- w kraju w wysokości określonej stosownymi przepisami wykonawczymi dla pracowników sfery budżetowej, zaś za podróż poza granicami kraju- w wysokości 42 euro za dobę. Pod pojęciem tych innych drobnych wydatków strony rozumiały także ryczałt za nocleg. Powód był o tym poinformowany przy zatrudnieniu go w pozwanej spółce i nie wnosił żadnych zastrzeżeń do takiego sposobu wynagradzania. Pozwana przywołując treść orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011r. sygn. akt II UK 349/10, wskazała, że była uprawniona do określenia ryczałtów za noclegi i limitów na ten cel w kwotach innych niż wynikające z przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 kp. Podkreśliła, że Regulaminy Wynagradzania opracowane zostały z uwzględnieniem przepisów ustawy o czasie kierowców oraz znajdujących zastosowanie przepisów Rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) nr 2135/85, jak również uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 3820/85 (Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 102/1 z dnia 11.04.2006r.).

Pozwany podkreślił, iż pojazdy jakimi swoje obowiązki wykonywał powód są fabrycznie wyposażone w miejsce do spania w postaci osobnego przedziału sypialnego, a także wyposażenie w postaci lodówki, dodatkowego systemu ogrzewania, klimatyzacji. Powód miał zatem zapewnione miejsce do odbywania dobowego odpoczynku równoznaczne z bezpłatnym noclegiem. Przez cały okres zatrudnienia odbywał odpoczynki w specjalnie do tego wyposażonym przedziale sypialnym w pojeździe, nigdy nie przedkładał pracodawcy rachunku z hotelu, w którym odbywać miał odpoczynek. Pozwany uznawał, że oddanie do dyspozycji powoda pojazdu wyposażonego w przedział sypialny spełnia wymagania art. 14 ustawy o czasie pracy kierowców, bowiem powód w taki sposób odbywał odpoczynki. Niezależnie od powyższego kwota 42 euro na dobę miała zrekompensować także ewentualny koszt odpoczynku tygodniowego odbywanego poza pojazdem, jak i dobowego odbywanego poza pojazdem, co do których powód nigdy nie przedłożył żadnego rachunku. (k. 37-41)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. M. został zatrudniony u pozwanego (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (uprzednio (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.) na podstawie umowy o pracę na stanowisku kierowcy, w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od 13 lipca 2012 r. do dnia 30 kwietnia 2014 r.

(**Dowód:** umowy o pracę – k. 16 -21, 42-46, świadectwo pracy – k. 14-15, 48-49)

U pozwanego pracodawcy obowiązuje Regulamin Wynagradzania, który w dziale V reguluje kwestie dotyczące należności z tytułu podróży służbowych.

W myśl § 9 powyższego tytułem pokrycia kosztów wyżywienia i innych drobnych wydatków związanych z wykonywaniem zadania służbowego poza siedzibą pracodawcy, pracodawca zobowiązany jest wypłacać pracownikom zatrudnionym na stanowisku kierowcy należności z tego tytułu w wysokości:

- za podróż służbową na terenie kraju – w wysokości określonej każdorazowo przez właściwego ministra do spraw pracy dla pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej,

- za podróż służbową poza granicami kraju – w wysokości 42 euro na 24h.

Wskazano również, iż weryfikacja czasu jazdy i trasy niezbędna dla wykonania zleconego zadania transportowego będzie określana na podstawie użytkowanej przez pracodawcę komputerowej mapy Europy. Odległości i teoretyczny przebieg dzienny wynikający z konwencji AETR określającej dobowy czas pracy kierowcy wyliczone na podstawie tej mapy będą stanowiły podstawę do naliczenia diety.

Rozliczenie zaś wymienionych wyżej diet będzie następowało w ciągu 14 dni od zakończenia i rozliczenia w biurze firmy trasy.

Przez rozliczenie trasy rozumieć należało zdanie prawidłowo wypełnionej karty drogowej, listów przewozowych, delegacji.

Wypłata diet dokonywana miała być w złotych polskich po przeliczeniu EURO po średnim kursie NBP z dnia przekroczenia granicy w powrocie do Polski – przelewem na konto kierowcy.

(Dowód : Regulamin Wynagradzania – k. 131-134)

Pracownicy przed podpisaniem umowy o pracę zostali zapoznani z Regulaminem Wynagradzania, w tym w szczególności zapisami odnośnie przysługujących należności za podróże służbowe. Pracownicy, w tym także i powód, mieli pełną świadomość, że uregulowania zawarte w § 9 Regulaminu Wynagradzania obejmują swoim zakresem, jak również wysokością, w przypadku podróży służbowych, także ryczałty za noclegi.

Łączna zatem kwota przysługująca pracownikowi z tytułu podróży służbowej odbywanej poza granicami kraju, również w zakresie uwzględniającym diety oraz ryczałty za nocleg (ewentualnie inne wydatki) stanowić miała łącznie 42 euro za jeden dzień.

(Dowód : zeznania świadka W. W.- k. 633-634 (nagranie z rozprawy z dn. 6.09.2016r. 00:04:10-00:18:52), zeznania za pozwanego D. B. – k. 657 (nagranie z rozprawy z dn. 15.02.2017r. 00:08:59-00:25:06)

W czasie zatrudnienia powód wykonywał obowiązki kierowcy, odbywając kursy zarówno na terenie kraju, jak również kursy zagraniczne. Krajami docelowymi były: Hiszpania, Francja, Holandia, Belgia, Niemcy, Szwajcaria, Austria i Włochy.

Delegacje rozliczane były w oparciu o Rozliczenie Kosztów Podróży Służbowej zagranicznej i Krajowej oraz Dokumentację Delegacji Kierowcy.

Każdy wyjazd powoda był rozliczany po zakończonym kursie.

Powód z uwagi na wyposażenie samochodu ciężarowego, nocował w kabinie.

W czasie wyjazdów powód nie nocował w hotelu, nie zgłaszał także pracodawcy potrzeby, czy też chęci skorzystania w czasie wyjazdu z hotelu.

Powód A. M. otrzymał wszelkie należności przysługujące mu z tytułu podróży służbowych, w tym zagranicznych, zgodnie z treścią powołanego wyżej Regulaminu. Niniejsze obejmowały również ryczałty za nocleg.

(Dowód: rozliczenie kosztów podróży służbowej i dokumentacja delegacji kierowcy wraz z paragonami – k. 53-130 oraz k. 239-476; zeznania powoda A. M. – k. 656 (nagranie z rozprawy z dn. 1.02.2017r. 00:04:58/-00:08:45) w zw. z k. 213-214 (nagranie z rozprawy z dn. 9.12.2015r. 00:05:13-00:08:43), zeznania za pozwanego D. B. – k. 657 (nagranie z rozprawy z dn. 15.02.2017r. 00:08:59-00:25:06)

Na mocy porozumienia umowa o pracę łącząca strony została rozwiązana ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2014 r.

(Dowód: rozwiązanie umowy o pracę – k. 47)

Pismem z dnia 5 września 2014 r. powód wezwał pracodawcę do zapłaty niewypłaconych ryczałtów za nocleg poza granicami kraju, wnosząc jednocześnie o przedstawienie dokumentów, z których wynikać będzie szczegółowo w jakich krajach i w jakich datach powód przebywał w podróży służbowej.

Pracodawca poinformował powoda, że w związku ze zwiększoną ilością działań bieżących nie jest w stanie przygotować oczekiwanej dokumentacji, zobowiązując się jednocześnie do niezwłocznego zgromadzenia dokumentów i przesłania ich w możliwie najbliższym terminie.

Pismem z dnia 15 grudnia 2014r., powód ponownie wezwał pracodawcę do zapłaty powyższych należności oraz o dostarczenie wnioskowanej dokumentacji w terminie 3 dni od dnia doręczenia pisma, z zastrzeżeniem skierowania sprawy na drogę sądową.

(Dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 22-24, pismo z dnia 10.09.2014r., wezwanie do zapłaty – k. 26)

Wynagrodzenie miesięczne powoda A. M. obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło kwotę 1.680 zł brutto.

(Dowód : zaświadczenie – k. 52)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako niezasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w sprawie w oparciu o zgromadzone dowody z dokumentów, a także zeznania świadka W. W., jak również zeznania słuchanej za pozwanego D. B. i częściowo zeznania powoda A. M..

Wiarygodność i rzetelność dowodów z dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do uznania ich za niewiarygodne.

W ocenie Sądu zeznania świadka W. W. zasługiwały na wiarę i uwzględnienie. Świadek był zatrudniony w pozwanej spółce na stanowisku kierowcy, a więc posiadał wiedzę odnośnie uregulowań w zakresie wynagrodzenia pracowników, jak również rozliczania należności z tytułu podróży służbowych, w szczególności w zakresie diet i ryczałtów za nocleg. Świadek potwierdził, iż uregulowania zawarte w Regulaminie Wynagradzania w zakresie ustalonej stawki 42 euro za dzień przy podróżach służbowych zagranicznych mieściły się również należności tytułem ryczałtu za nocleg, przy czym przy zawieraniu umów o pracę z pracownikami byli oni zapoznawani z jego treścią i informowani co wchodzi w skład kwoty 42 euro za dzień.

W tym zakresie pracodawca wskazywał pracownikom, iż powyższa zawiera należną dietę, ryczałt za nocleg, jak również inne koszty. Sąd miał przy tym na uwadze, że świadek jest ojcem strony reprezentującej pozwanego, jednakże nie znalazł żadnych podstaw do uznania, że świadek zeznawał nieprawdę, zwłaszcza w sytuacji, gdy zeznania świadka w pełni korespondują z dowodem z dokumentu tj. Regulaminem Wynagradzania, jak również dowodami w postaci rozliczeń podróży służbowych powoda, jak również zeznaniami pozwanego oraz samego powoda, który przyznał iż za każdy dzień podróży służbowej poza granicami kraju otrzymywał kwotę 42 euro dziennie.

Zdaniem Sądu zeznania słuchanej za pozwanego D. B. również zasługiwały na wiarę w całości. W/w potwierdziła, że w pozwanej spółce istniały wewnętrzne uregulowania odnośnie należności za podróże służbowe zagraniczne, które określały w tym zakresie stawkę dzienną w wysokości 42 euro. Powyższa, jedna stawka, obejmowała także ryczałt za nocleg. W/w potwierdziła również, iż powód otrzymał od pracodawcy wszelkie należności z tytułu podróży służbowych, mając na uwadze przyjętą w tym zakresie stawkę dobową. Z takim sposobem rozliczeń podróży kierowcy byli zapoznani. Powyższe zeznania znajdowały również oparcie w treści dokumentów, jak również zeznaniach świadka powołanego wyżej.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania powoda A. M. w zakresie, w jakim powyższe znajdują oparcie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym sprawy, wskazanym wyżej. W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż powód przyznał, iż z tytułu podróży służbowych zagranicznych otrzymał powyższe należności, mając na uwadze stawkę dzienną w wysokości 42 Euro. Za niewiarygodne i nie znajdujące potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy Sąd uznał natomiast twierdzenia powoda, iż powyższa stawka stanowiła wyłącznie należność z tytułu diet, nie zawierała zaś w sobie ryczałtu za nocleg. Podstawy do takowych ustaleń nie daje bowiem materiał dowodowy sprawy. Zeznania powoda w tym zakresie uznać należało za całkowicie odosobnione i nie zasługujące na uwzględnienie.

Postanowieniem z dnia 15 lutego 2017r. (k. 657) Sąd na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. oddalił pozostałe wnioski dowodowe stron (k. 3, 237-238), albowiem okoliczności istotne z punktu widzenia przedmiotu sprawy zostały w sposób dostateczny wyjaśnione dotychczas zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym sprawy.

W ocenie Sądu żądanie powoda dotyczące ryczałtu za nocleg nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016r. w sprawie sygn. akt K 11/15 stwierdzono niekonstytucyjność przepisów art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 1155, ze zm.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 1666, ze zm.) w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, a mianowicie z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a więc przepisów na które strona powodowa wskazywała, jako podstawę swoich roszczeń sprawie.

Mając powyższe na uwadze, niniejsze przepisy, jako niezgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej nie mogły stanowić podstawy do orzekania w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym obowiązkiem Sądu orzekającego było rozważenie , czy strony niniejszego postępowania kwestie związane z należnościami tytułem podróży służbowych ustaliły w drodze porozumień wzajemnych, czy to wynikających z umowy o pracę czy też powyższe wynikały z regulacji wewnętrznych.

Zdaniem Sądu zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy wykazał, iż w treści Regulaminu Wynagradzania pracodawca zawarł regulacje dotyczące wysokości należności z tytułu podróży służbowych dla pracowników. W tym zakresie pracodawca przyjął stawkę dzienną w wysokości 42 euro tj. w zakresie podróży służbowych poza granicami kraju.

Zdaniem Sądu, mając na uwadze materiał dowodowy sprawy, należności, które zostały określone przez pracodawcę na kwotę 42 euro dziennie dotyczyły zarówno diet, ryczałtów za nocleg, jak również wszelkich innych należności związanych z podróżą. Takie zasady rozliczeń podróży służbowych zostały potwierdzone z pracownikiem również w momencie zawierania z nim umowy o pracę. Ponadto w toku zatrudnienia taki system rozliczeń bezsprzecznie funkcjonował. Powód potwierdził również, iż należności z tytułu podróży służbowych, przy przyjęciu stawki 42 euro za dobę otrzymał, nigdy też nie kwestionował on takiego sposobu rozliczeń. Powołane okoliczności zostały również potwierdzone zeznaniami pozwanego, jak również słuchanego w sprawie świadka W. W..

Z powołanych dowodów wynika zatem bezspornie, iż w kwocie 42 euro, która wynikała z Regulaminu Wynagradzania, znajdował się również sporny ryczałt za nocleg.

W związku z powyższym należało przyjąć, że pracodawca bezspornie uregulował na rzecz powoda wszystkie należności z tytułu podróży służbowych zagranicznych wynikające z Regulaminu Wynagradzania i zdaniem Sądu żadnej niedopłaty z tytułu ryczałtów za nocleg na rzecz powoda nie ma, albowiem jak to zostało wskazane wyżej w kwocie 42 euro za dobę zawierały się wszelkie należności z tytułu podróży służbowej, zarówno wynikające z diet, ryczałtów, jak również innych drobnych wydatków, które zostały w tym Regulaminie określone.

Strona powodowa nie powołała w niniejszym postępowaniu jakichkolwiek dowodów pozwalających na odmienne ustalenia w sprawie.

W tym zakresie jedynie dla usystematyzowania materii wskazać należy, art.21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o czasie pracy kierowców (t.j. Dz.U.2012.1155 ze zm.), określa, iż kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalone na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

W myśl zaś art.77⁵§ 1 kp pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Stosownie do art.77²§2 kp, minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków. Z kolei w myśl art.77⁵§3 kp, warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Zgodnie z art.77⁵§4 kp, postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2. Natomiast stosownie do treści art.77⁵§5 kp, w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

Nawet zatem uwzględniając przepisy, na które wskazała strona powodowa, pomijając nawet kwestię ich niekontyntywności, uznać należało iż żądanie powoda również było niezasadne.

Bezspornie pozwany należy do zakresu podmiotowego pracodawców, o którym mowa w art.77⁵§3 kp.

Warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej mogły zatem być uregulowane w umowach o pracę, jakie w okresie spornym łączyły strony, bądź akcie wewnętrznym.

Rozważając, czy możliwym było ustalenie w treści powyższej regulacji wysokości należności z tytułu podróży służbowych wskazać trzeba, iż postanowienia powyższych nie mogą jedynie ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2 art. 77⁵§4 kp.

Powyższe oznacza zatem, że w umowie o pracę, czy też Regulaminie Wynagradzania, wskazana wysokość diety nie może być niższa niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, tj. w spornym okresie - 23 zł, a począwszy

od dnia 1 marca 2013 roku - 30 złotych. (Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. 2002.236.1991, ze zm.) oraz Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U.2013.167).

Konstrukcja tego przepisu wskazuje, że obejmuje on swoim zakresem wysokość diety, która nie może być ustalona w wysokości niższej niż wynikająca z przepisów Rozporządzenia.

Natomiast w odniesieniu do kwoty ryczałtu za nocleg ograniczenia takiego nie wprowadzono.

W umowie o pracę, czy też w Regulaminie Wynagradzania strony mogły więc uregulować kwestię należności z tytułu podróży służbowych w sposób odmienny niż wynikający z Rozporządzeń – za wyjątkiem diety, która nie mogła być niższa niż dieta w podróży służbowej na obszarze kraju określona dla sfery budżetowej.

W umowie o pracę, czy też w Regulaminie Wynagradzania mogła więc zostać określona dieta z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju w wysokości jednak nie niższej niż 23 zł, a następnie 30 złotych.

Okoliczność, iż strony ustaliły stałą (zryczałtowaną) wysokość należności z tytułu podróży służbowych nie stoi zatem w sprzeczności z dyspozycją art.77⁵§3 kp. Po raz kolejny podkreślić trzeba, iż należności obejmowały nie tylko diety w rozumieniu kosztów podróży. Powyższe obejmowały bowiem koszty z tytułu odbywanych przez pracownika podróży służbowych (ogólnie) tj. z tytułu diet i ryczałtów za noclegi.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż ustalone pomiędzy stronami warunki zwrotu kosztów podróży służbowych odbywanych przez powoda nie były mniej korzystne niż przepisy powszechne w zakresie minimalnych kosztów wyżywienia - art.77⁵§4 kp i ryczałtu za nocleg - (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2015 roku, II PK 248/14).

W realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, że kwoty zryczałtowane wynikające z łączących strony umów o pracę, a co za tym idzie faktycznie wypłacane na rzecz powoda (dokumenty źródłowe) były niższe niż przysługujące pracownikowi należności z tego tytułu na podstawie art.77⁵§4 kp w związku z Rozporządzeniem z dnia 19 grudnia 2002 roku oraz z dnia 29 stycznia 2013 roku.

Wręcz przeciwnie analizując ilość podróży służbowych powoda oraz wysokość wypłaconych na jego rzecz należności z tego tytułu uznać należy, iż powyższe kwoty stanowiły w istocie należności wyższe niż minimalne wynikające z art.77⁵§3 kp w zakresie diet.

W tym miejscu po raz kolejny wskazać należy, iż należności obejmowały nie tylko diety w rozumieniu kosztów wyżywienia, ale również ryczałty za noclegi, co potwierdził materiał dowodowy sprawy.

Powyższe rozważania Sąd poczynił jedynie na marginesie, albowiem strona powodowa, powołała powyższe przepisy, jako podstawę prawną dochodzonych roszczeń, jakkolwiek stwierdzenie niekonstytucyjności tychże przepisów stanowiło o ich pominięciu przez Sąd przy orzekaniu w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym żądanie powoda dotyczące ryczałtu za nocleg za okres sporny nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 Nr

163, poz. 1349 ze zm.) zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Przy czym wskazać należy, że zgodnie z treścią § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804 ze zm.) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia postępowania w danej instancji.